

svoje peniačky pred prekvapeného lekárnik. Za čo to je? Čo si prosíš maličká? To je pre môjho bračeka ujo lekárnik. Je veľmi chorý a ja som mu prišla kúpiť zázrak! Čo to hovoríš? Zamrmlal lekárnik. Volá sa Andrejko a má niečo také, čo mu rastie v hlave. Ocko povedal mamičke, že už je koniec, že už nemôžeme nič robiť a že len zázrak by ho zachránil. Viete, ja mám bračeka veľmi rada, tak som zobrala všetky svoje peniaze a prišla som mu kúpiť zázrak. Lekárnik sa smutne pousmial: Moja, ale my tu nepredávame zázraky. Keď nestačia tieto peniaze, ešte môžem nejaké zohnať. Koľko stojí zázrak? Lekárnik iba mykol plecami. Dievčatko so slzami v očiach začalo zbierať svoje mince. V lekárni bol aj jeden vysoký elegantný pán, ktorého zaujal tento čudný rozhovor. Prečo plačeš maličká? Čo sa deje? Priokročil k nej neznámy muž. Ujo lekárnik mi nechce predat' zázrak a ani mi nechce povedať, koľko stojí. Chcem ho pre môjho bračeka Andrejka, je veľmi chorý. Mamička hovorí, že ho treba operovať, ale ocko povedal, že je to veľmi drahé, že potrebujeme zázrak, aby sme ho zachránili. Tak som priniesla všetky peniačky, ktoré mám. Koľko máš? Dolár a jedenásť centov... ale viete... dodala jedným dychom, ešte niečo môžem pohľadať. Muž sa usmial a povedal: pozri, mys-

lím, že netreba. Zázrak pre tvojho bračeka stojí presne jeden dolár a jedenásť centov... jednou rukou pozbieral drobné a druhou nežne chytil dievčatko za ruku. Zaved' ma k vám domov. Chcem sa stretnúť s tvojím bračekom, ockom aj mamičkou. Uvidíme, či nájdeme ten zázrak, ktorý potrebujete. Elegantný pán a malé dievča vyšli z lekárne držiac sa za ruky. Ten muž bol profesor Carlton Armstrong, jeden z najúspešnejších neurochirurgov na svete. Operoval malého Andrejka, ktorý sa o niekoľko týždňov mohol vrátiť domov úplne zdravý. Táto operácia... zašepkala mama, je skutočný zázrak. Rada by som vedela, koľko stála... Dievčatko sa usmialo a nič nepovedalo. Ono vedelo, koľko stál zázrak – presne jeden dolár a jedenásť centov... a samozrejme, ešte lásku a vieru malého dievčatka. Koľko stojí zázrak?

Sobota

Keď videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené a sklesnuté ako ovce bez pastiera...

Kráčaš po ceste spolu s Ježišom. Jeho stopy sprevádzajú tvoje stopy, sú výrazne vytlačené do piesku, prezrádzajú pevnosť a správny smer. Stopy, ktoré zanechávaš ty, sú zmätené, nevyvážené, hovoria o mnohých zastaveniach, váhaniach, zvratoch a zákrutách. Veľký kus cesty kráčate takto, no čím ďalej, tým viac sa tvoje

stopy približujú k Ježišovým, až napokon vedú súbežne s nimi. Ty a Ježiš, bok po boku ako dvaja priatelia. Zdá sa, že taktó je to najlepšie, ale dochádza k ďalšej zmene: tvoje stopy, ktoré doteraz viedli popri Ježišových, sú skryté v nich. Teraz sú v jeho šľapajach odtlačené menšie, tvoje, s tými Ježišovými úplne totožné. Pokračujete v ceste a opäť sa niečo zmení. Tvoje malé stopy sa zväčšia, až sa celkom prekryjú s Ježišovými. V piesku už vidno len jedny stopy – ty a Ježiš kráčate ako jeden človek. Zdá sa, že všetko je v najlepšom poriadku, ale vzápätí sa znova objavia druhé stopy. Stalo sa čosi zvláštne! Stopy sú chaotické, odbočujú a vracajú sa, zastavujú, robia čudesné otočky. Si ohromený, neistý, znepokojený. Prebúdzá sa zo sna a začína sa modliť. Pane, pochopil som prvú situáciu – tie moje odbočenia, návraty, zastávky... Bol som krehkým kresťanom, ale chcel som sa učiť. Ty si šiel pevne a pomáhal si mi držať s tebou krok. Správne! Keď moje malé stopy boli v tvojich veľkých, vtedy som sa učil chodiť v tvojich stopách, nasledovať ťa zblízka. Výborne! Učíš sa dobre a rýchlo! A keď sa moje stopy zväčšili a dosahovali rovnakú veľkosť ako tvoje, vtedy som sa stal tvojím ozajstným učeníkom. Presne tak. Ale, Pane, čo sa stalo potom? Azda som sa vrátil na začiatok? Zase tu vidno druhé stopy, kľukaté... Chvíľu bolo ticho a nakoniec Ježiš radostne odpovedal: Aha tie? To som od šťastia tancoval okolo teba. Šťastím Boha sme my. Toto je najprekvapivejšia záhada kresťanstva. A keď je ťažké byť verný, keď všetko navôkol je zahmlené, keď ísť vpred vnímaš len ako námahu, vtedy sa zastav, zavri oči, ústa a uši. Budeš vnímať Boha, ako tancuje okolo teba.

Farnosť svätého Tomáša apoštola - SALEZIÁNI Partizánske ŠÍPOK

1. VÝ ADVENTNÝ týždeň
2020

1. Adventná nedela

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Majte sa na pozore, bdejte, lebo neviete, kedy príde ten čas. Je to tak, ako keď človek odcestuje: opustil svoj dom, svojim sluhom odovzdal moc, každému určil prácu a vrátnikovi prikázal bdieť. Bdejte teda, lebo neviete, kedy príde pán domu: či večer, či o polnoci, či za spevu kohúta alebo ráno. Aby vás nenašiel spať, keď príde nečakane! A čo hovorím vám, hovorím všetkým: Bdejte!“ Mk 13, 33-37

Významný arménsky kráľ mal vo svojej záhrade krík ruže, ktorý bol najopatrovanejšou a najchránenejšou rastlinou na svete. Jedno proroctvo predpovedalo, že keď rozkvitne, jej pán získa večnú mladosť.

Každé ráno sa kráľ skláňal nad ker a netrpezlivo čakal, kedy sa rozvinie nejaký púčik. Lenže nič sa nedialo. Každý rok na jar kráľ vymenil záhradníka a toho, ktorému sa nepodarilo dosiahnuť, aby ruža zakvitla, zavrel do žalára.

No ďalší nepochodil o nič lepšie ako jeho predchodca a skončil medzi štyrmi tmavými a vlhkými múrmí.

Prešlo dvanásť jarí a vystriedalo sa dvanásť záhradníkov. Trinástym bol mladík, ktorý pôsobil miernym, ale hrdým dojmom. Aj jemu kráľ dovolil skúsiť šťastie.

Mládenec prešiel alejami nádhernej záhrady a pristavil sa pri ruži. Dlho sa jej potichu prihovárал, potom skypriil pôdu okolo jej tenkej stonky, polial ju a usadil sa pri nej aj so spacím vakom. Zostával pri ruži vo dne v noci, chránil ju pred vetrom a škodcami. Hladil jej listy, rozprával sa s ňou, obrábal pôdu pri jej koreňoch. Zahŕňal ju slamou a prejavoval jej nehu, aby ju tak chránil pred studeným vetrom. Jednoducho žil a dýchal s kvetinou.

Prišla jar a záhrada sa zaplnila kvetmi. Mladý záhradník sledoval každý centimeter ružového kríka. Keďže mu naozaj šlo o ružu, uvidel niečo, čo bolo podstatné. Spomedzi koreňov vyliezol čier-

ny červík. Ani ho nestihol chytiť, v okamihu ho schmatol do zobáka drozd a odletel. V tej chvíli sa na kríku objavil púčik. Mladík ho pohladil a pobozkal a ruža rozvila svoje lupene na rannom slnku.

Zobudili kráľa. Na radostnú správu vybehol do záhrady v nočnej košeli. Uvidel rozkvitnutú ružu a zajasal: Som nesmrteľný! Som pánom ruže a patrí mi večná mladosť. Postavte k mojej ruži sto stráži, aby sa k nej nik nemohol priblížiť.

Potom povedal mladíkovi: ty mi slúbiš, že sa budeš naďalej starať o ružu. Až do smrti – veličenstvo.

Kráľ sa vrátil do paláca mávajúc rukami nad hlavou: Som nesmrteľný. Som nesmrteľný.

Kraľoval ešte desať rokov a starol ako všetci ostatní – deň po dni. Jedného dňa zanechal tento svet slovami: Pán ruže umiera ako každý iný človek. Všetko to bolo kľamstvo!

Nie, veličenstvo, odvetil záhradník. Mimochodom rovna-

ko mladý ako pred desiatimi rokmi. Vy ste nikdy neboli pánom ruže. Jej pánom je ten, kto pri nej bdie každý deň, kto ju miluje a ctí si ju. Tomu patrí večná mladosť. Potom kráľovi zatvorili oči, pobozkal jeho ochabnutú ruku a vyšiel von pod hviezdne nebo. Pozdravil hviezdy, každú zvlášť: dobrý večer, dobrý večer, dobrý večer. Odteraz mal čas, všetok čas.

Advent je časom, kedy máme bdiť. Čo už máš vo svojom živote, čo ti kvitne pod rukami? Pri kom vieš bdiť vo dne v noci? Koho dokážeš milovať vo svojom živote?

Rondelok

Keď raz Ježiš kráčal popri Galilejskom mori, videl dvoch bratov, Šimona, ktorý sa volá Peter, a jeho brata Ondreja, ako spúšťajú siet' do mora; boli totiž rybármi. I povedal im: „Pod'ťe za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“ Oni hneď zanechali siete a išli za ním. Ako šiel odtiaľ ďalej, videl iných dvoch bratov, Jakuba Zebedejovho a jeho brata Jána, ako na lodi so svojím otcom Zebedejom opravujú siete, aj ich povolal. Oni hneď zanechali loď i svojho otca a išli za ním. Mt 4, 18-22

Istý žobrák už vyše tridsať rokov sedel pri ceste. Jedného dňa išiel okolo cudzinec. „Máte nejaké drobné?“ za-

hundral žobrák a automaticky mu nastavil starú čiapku. „Nemám vám čo dať,“ povedal cudzinec. Potom sa spýtal: „Na čom to sedíte?“ „Na ničom,“ odpovedal žobrák. „Je to len stará škatuľa. Sedávam na nej odnepamäti.“ „Pozreli ste sa niekedy do vnútra?“, spýtal sa cudzinec. „Nie,“ odvetil žobrák, „Načo? Nič tam nie je.“ „Pozrite sa dnu,“ naliehal cudzinec. Žobrák nadvihol veku. S radosťou a úžasom zistil, že škatuľa je plná zlata.

Možno máš v živote pocit, že naozaj nemáš čo dať. Máš pocit, že si prázdny. Pozri sa do svojho vnútra. Možno vonku hľadáš radosť, spokojnosť a šťastie. Ale zabudol si sa pozrieť do svojho vnútra. Tam sa ukrýva tvoje najväčšie bohatstvo. Tam sa nachádza škatuľa plná zlata. To zlato vložil Boh do tvojho srdca. Je to tvoje povolanie.

Utorok

Ježiš v tej hodine zaplesal v Duchu Svätom a povedal: „Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým. Áno, Otče, tebe sa tak páčilo. Lk 10, 21

Keď počúvame rozprávku, v duchu sa usmievame a čaká-

me na jej koniec, pri ktorom vždy zvíťazí dobro, pravda, láska, či niektorá iná dobrá a cnostná ľudská vlastnosť. A tak sa stalo aj v nasledujúcej rozprávke.

Jedného dňa povedala zápalka sviečke: "Mojou úlohou je zapáliť tvoj knôť!" Sviečka sa zhrozila. "Ach, len to nie! Len to prosím ťa nerob, lebo akonáhle začnem horieť, sú moje dni spočítané a nikto viac nebude obdivovať moju krásu." Zápalka hovorí: "Nuž, ale chceš po celý život zostať studená a tvrdá bez toho, že by si bola naozaj žila? A sviečka lamentuje plná strachu a neistoty: "Nuž, vieš, keď horíme, to bolí a oberá to o silu". "To je teda pravda", zápalka na to: "Ale či nie je tajomstvo nášho povolania na tejto zemi práve v tom, že musíme byť svetlom? Moja úloha je celkom maličká. Ale keď ju prepasím, nesplnila som svoje poslanie a môj život stratil zmysel! Ja som tu na to, aby som zapal'ovala oheň. Ty si svieca. Ty musíš svietiť, ba aj zohrievať svojim plamienkom. Všetko, čo zo seba vydáš vo forme bolesti, utrpenia a sily, premení sa na svetlo a teplo a preto sa nestratíš ani vtedy, keď zhoríš. Iní poniesú tvoje svetlo ďalej. Ale keď svoje svetlo nevydáš, vtedy musíš skutočne umrieť." - Sviečka sa na tieto slová narovнала, vystrčila svoj knôťik a plná očakávania šepká:

"Prosím ťa pekne, zapáľ ma!"

Streda

Jedna mamička s dcérkou prišli „po 100 rokoch“ do hračkárstva. Nič nekúpili, ale deťom vzala vianočný katalóg, nech si popozerajú hračky. Po chvíli pozerania... Paľko mame niečo ukazuje, či mu to kúpi. Mama sa na neho pozrie a povie: Teraz asi nie, ale môžeš to nakresliť Ježiškovi to, čo sa vám páči. Nato štvorročná Mária zvolala: „Ja chcem Ježiška, len som ho tam nevidela!“ Z jej srdiečka zaviala pravá vôňa adventu. Dostala ma! – vzdychla si mama.

Štvrtok

A tak každý, kto počúva tieto moje slová a uskutočňuje ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. Spustil sa dážď, privalili sa vody, strhla sa víchrica a oborili sa na ten dom, ale dom sa nezrútil, lebo mal základy na skale. A každý, kto tieto moje slová počúva, ale ich neuskutočňuje, podobá sa hlúpe mu mužovi, ktorý si postavil dom na piesku. Spustil sa dážď, privalili sa vody, strhla sa víchrica, oborili sa na ten dom a dom sa zrútil; zostalo z neho veľké rumovisko.“ Mt 7, 24-27

Raz sa jedno dievčatko rozhodlo, že si premal'uje bi-

cykel. Vybralo si zelenú farbu. Malo veľmi rado zelenú, ale staršiemu bratovi sa táto farba nepáčila. Takýto zelený bicykel som nikdy nevidel! Namal'uj ho načerveno! Bude pekný.

Aj červená sa dievčatku páčila. Kúpilo si teda červenú farbu a natrelo bicykel načerveno.

Lenže jedna kamarátka povedala: červené bicykle majú všetci. Prečo ho nenatrieš namodro?

Dievča nad tým porozmýšľalo a premal'ovalo bicykel namodro.

Ale chlapec od susedov povedal: Modrá? Tá je divná! Žltá je veselšia.

Dievčatko mu dalo za pravdu, žltá je naozaj veselšia.

No suseda namietala: tá žltá je hrozná! Použi radšej belasú, myslím, že tá je krajšia!

A dievčatko premal'ovalo bicykel nabelaso. V tej chvíli sa vrátil jej starší brat a vykrikoval: nechcela si ten bicykel natrieť načerveno? Belasá je nudná farba. Namal'uj ho načerveno!

Dievčatko sa rozosmialo.

Znova vzalo nádobku so zelenou farbou, natrelo bicykel nazeleno a už nepočúvalo, čo na to hovoria druhí.

Pripisovať príliš veľkú váhu tomu, čo hovoria druhí, môže byť nebezpečné. Aké slová ti

berú pôdu pod nohami a aké naopak ti dávajú silu stáť?

Piatok

Keď Ježiš odchádzal, išli za ním dvaja slepci a kričali: „Syn Dávidov, zmiluj sa nad nami!“ Keď potom vošiel do domu, slepci prišli k nemu. Ježiš sa ich opýtal: „Veríte, že to môžem urobiť?“ Oni mu odpovedali: „Áno, Páne.“ Tu sa dotkol ich očí a povedal: „Nech sa vám stane, ako ste uverili.“ A oči sa im otvorili. Ježiš im pohrozil: „Ale nech sa to nik nedozvie!“ No oni šli a rozprávali o ňom po celom kraji. Mt 9, 27-31

Toto je príbeh osemročnom dievčatku, ktoré vedelo, že láska môže robiť zázraky. Jej bračekovi hrozilo, že zomrie, mal nádor na mozgu. Rodičia boli chudobní, no pre jeho záchranu urobili všetko, čo bolo v ich silách, dokonca minuli všetky úspory.

Raz večer otec povedal mame v slzách: Už to nezvládneme, drahá. Myslím, že je koniec. Len zázrak ho môže zachrániť. Dcéрка to so zatajeným dychom počúvala na chodbe. Potom sa rozbehla do svojej izby, rozbila pokladničku a potichu odišla do najbližšej lekárně. Trpezlivo počkala, kým sa dostane na rad. Pristúpila k pultu, postavila sa na špičky a vysypala všetky